

ה"ט 42954/02/17 - אודי משה יפרח נגד אפרת איצהרה, יהודית אלמגור

בית משפט השלום בחדרה

ה"ט 42954-02-17 יפרח נ' איצהרה ואח'

בפני המבקש נגד המשיבות
כבוד השופט אמיר סלאמה
אודי משה יפרח
1. אפרת איצהרה
2. יהודית אלמגור

החלטה

1. לפניי בקשה שהוגשה לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת.

רקע

2. המבקש והמשיבה מספר 1 (להלן: "המשיבה"), היו שותפים בעסק לממכר חפצי אומנות שהתנהל ברח' המייסדים 9 בזיכרון יעקב. בנוסף שכרו השניים דירת מגורים ברח' גאולים 27 בעיר.

3. יחסיהם של המבקש והמשיבה עלו על שרטון, ככל הנראה בסוף חודש דצמבר 2016, ולמרבה הצער מאז מתנהל ביניהם סכסוך אישי ועסקי, אשר הגיע לפתחו של בית משפט זה מספר פעמים מאז תחילת שנת 2017.

4. בתאריך 4.1.17 הגישה המשיבה כנגד המבקש בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת (ה"ט 10314-01-17), במסגרתה היא טענה שהמבקש איים עליה, נקט כלפיה באלימות, כלא אותה, והשתלט על העסק המשותף, לרבות הרכוש הנמצא בו.

באותו יום התקיים דיון במעמד המשיבה בפני כב' השופט גופמן, במסגרתו ניתן צו ארעי שאסר על המבקש להטריד את המשיבה או את אמה (המשיבה מס' 2), לעקוב אחריה ולהתקרב אליה, לאיים בכל צורה על שלוות חייה, לעקוב אחריה או לפגוע ברכושה.

ביום 10.1.17 התקיים דיון במעמד שני הצדדים, במסגרתו קבע כב' השופט גופמן כי הצו יישאר

עמוד 1

בתוקפו למשך 90 ימים, וזאת מאחר והמבקש לא התנגד למעשה למתן הצו.

השופט גופמן ציין כי באשר לפגיעה ברכוש, מדובר בסכסוך בעניין קנייני וראוי שהדבר יתברר במסגרת סעד זמני בעניין זה.

5. מייד לאחר סיום הדיון הנ"ל בפני כב' השופט גופמן, הגיש המבקש, עוד ביום 10.1.17, בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיבה (ה"ט 24005-01-17), במסגרתה טען כי המשיבה מגיעה בסתר עם אנשים בשעות מאוחרות למקום העסק, אשר משמש גם כמקום מגוריו, וכי היא מטרידה אותו ואת ילדיו, והכול במטרה להשיג את הרכוש הנמצא בעסק.

באותו יום ניתן לבקשת המבקש צו במעמד צד אחד.

ביום 25.1.17 התקיים דיון במעמד שני הצדדים בפני כב' השופטת ארגמן, אשר ציינה שבין הצדדים קיימת מחלוקת עמוקה בכל הקשור למקום העסק, מי מתגורר בו, ומיהו בעל הרכוש בעסק. כב' השופטת ארגמן ציינה כי מחלוקת מסוג זה אינה מתאימה להליך של מניעת הטרדה מאיימת, ואולם בגלל אופי הסכסוך יש מקום למתן צו הדדי אשר יתייחס אך ורק למערכת היחסים האישית בין הצדדים, בכך שהצו שניתן ע"י כב' השופט גופמן ביום 10.1.17 יחול על שני הצדדים באופן הדדי.

6. ביום 8.2.17 הגישה המשיבה תביעה למתן צו מניעה וצו עשה (ת"א 18091-02-17), במסגרתה ביקשה המשיבה להורות למבקש להחזיר רכוש וחפצים אישיים השייכים לה והמוחזקים על ידו בבית ברח' גאולים וכן רכוש המצוי בעסק שברח' המייסדים.

בד בבד ביקשה המשיבה סעד זמני המורה למבקש להשיב לה את הרכוש הנדון, ולחילופין להורות על מתן צו מניעה אשר ישמור על מצב הרכוש כפי שהוא עד לסיום ההליך.

ביום 8.2.17 ניתנה החלטה בבקשה ע"י כב' השופט גולדברג במסגרתה הוא קבע שאין מקום לתת צו עשה זמני, וודאי שלא במעמד צד אחד. ביחס לצו מניעה זמני ניתן צו האוסר על המבקש לעשות כל דיספוזיציה ברכוש, ואולם הצו הוכפף להפקדת סך של 20,000 ש"ח על ידי המשיבה.

ביום 16.2.17 התקיים דיון בפני כב' השופט גולדברג במעמד המשיבה, בו הודיע בא כוחה כי היא לא הצליחה לגייס את הסכום הנ"ל. כב' השופט גולדברג קבע במעמד הישיבה כי משלא הופקד הסכום שנקבע בהחלטתו מיום 8.2.17, צו המניעה הזמני פקע מאליו.

7. ביום 17.2.17, למחרת הדיון הנ"ל בפני כב' השופט גולדברג, הגיעה המשיבה בלוויית אחרים למקום העסק ברח' המייסדים בזכרון יעקב, והוציאה משם רכוש. האירועים סביב ההתרחשויות ביום זה היוו את הבסיס לבקשה הנוכחית.

8. ביום 20.2.17 הגיש המבקש את הבקשה הנוכחית, למתן צו מניעת הטרדה מאיימת. בבקשה נטען

שבן זוגה של המשיבה, ביחד עם חבר נוסף, היכו ביום 17.2.2017 את המבקש, וזאת אגב כניסת המשיבה לבית העסק והוצאת רכוש משם. ביחס למשיבה 2, אמה של המשיבה, נטען שהיא לא מפסיקה להטריד את המבקש בכך שהיא נוכחת מחוץ למקום העסק, מצלמת, מקללת וצועקת, תוך פגיעה בפרנסתו.

באותו יום התקיים דיון במעמד המבקש, בסופו ניתן צו ארעי האוסר על המשיבות להיכנס לבית העסק ברח' המייסדים וכן לבית ברח' גאולים.

הדיון במעמד שני הצדדים נקבע ליום 28.2.17. לקראת דיון זה הגישה המשיבה תגובה ארוכה ומפורטת אליה צרפה מסמכים שונים. במסגרת התגובה אישרה המשיבה שהיא הגיעה לבית העסק ביום 17.2.17, כאשר לטענתה בזמן שהיא הייתה שם התקרבו אליה המבקש תוך כדי הפרה בוטה של צו ההרחקה ההדדי שניתן ביום 25.1.17, דבר שגרם למבקש להגיש את בקשתו הנוכחית. ביחס להתרחשויות ביום 17.2.17, מסרה המשיבה שהיא הגיעה למקום עם סוחר מחיפה בשם חסן, בעל חנות עתיקות מזה 30 שנה, וזאת לצורך פינוי סחורה מבית העסק כנגד קיזוז חוב. צוין שחסן הגיע למקום עם שני בניו לאחר תיאום, וכי באותו מעמד התקשר המבקש למשטרה, אשר הגיעה למקום ותחקרה את הנוכחים.

9. ביום 28.2.17 התקיים דיון במעמד שני הצדדים, במהלכו העידה המשיבה והשיבה בעיקר לשאלות שהופנו אליה ע"י בית המשפט. המשיבה אישרה שהיא הגיעה לבית העסק ביום 17.2.17 לצורך הוצאת סחורה מבית העסק, כפי שאכן קרה בסופו של דבר. לטענת המשיבה נשארו בעסק חפצים רבים, אשר למשיבה יש דרישות או טענות לגביהם. המשיבה הכחישה מכל וכל שבן זוגה לשעבר, שכיום הוא ידידה, היכה את המבקש או יצר איתו מגע, כאשר כל שאמר לו היה להתרחק מהמשיבה נוכח הצו ההדדי שניתן ביחס אליהם. המשיבה ציינה שאמה לא הייתה נוכחת במקום באותו יום, וכי מדובר באישה בת 72 שהגיעה מידי פעם למקום כדי לברר ולבקש חשבונות, הואיל והעסק רשום על שמה. המשיבה טענה שמאז יום 30.12.16 נפרדו דרכי הצדדים, וכי היא אינה מגיעה לדירה ברח' גאולים, אף שהיא רשומה כשוכרת של הדירה ביחד עם המבקש, כאשר היא מסבירה שאין לה כוונה להתגורר שם למעט רצון להוציא מהמקום חפצים אישיים.

ביחס לבית העסק, הבהירה המשיבה כי מאז 30.12.16 היא הגיעה למקום כמה פעמים כאשר במהלך הדברים המבקש איים וצעק עליה. המשיבה נחקרה חקירה קצרה ע"י ב"כ המבקש ואילו ב"כ המשיבה מסר כי אין ברצונו לחקור את המבקש וכי הוא מסתפק בתגובה שהוגשה מטעם המשיבה.

המשיבה מס' 2 לא התייצבה לדיון, ובתה המשיבה טענה כי היא אינה מרגישה טוב.

דיון והכרעה

10. עסקין בסכסוך בין המבקש למשיבה, שהוא בעל אופי רכוש/קנייני במהותו. הצדדים חלוקים ביניהם ביחס לזכויות בעסק שברחוב המייסדים וברכוש שבו, ביחס לזכות השימוש בעסק, וביחס לרכוש המצוי

בדירה ברחוב הגאולים. ברי כי סכסוך מסוג זה אינו מתאים להליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, וברי כי אין זו האכסניה המתאימה לבירורו. חרף האמור, הדבר לא מנע מהצדדים "להעמיס" על ההליך את המחלוקת הרכושית ביניהם, כאשר כל אחד מהם מנסה, כך נדמה, להשיג יתרון כזה או אחר בסכסוך הרכושי, באמצעות כלים אותם מקנה חוק למניעת הטרדה מאיימת, ואשר כאמור אינן מתאימים לכגון דא.

11. בכל הנוגע למישור של הטרדה מאיימת, קיימות הכרעות שיפוטיות, על ידי שני מותבים שונים, אשר הסדירו את היחסים שבין הצדדים בפן זה, עד ליום 25.1.17. כמפורט לעיל, כתוצאה מהכרעותיהם של שני המותבים שלפניי, ניתנו צווים הדדים כמפורט בהחלטת כב' השופטת גופמן מיום 10.1.17 והחלטת כב' השופטת ארגמן מיום 25.1.17. החלטות אלה מסדירות את המחלוקת בכל הנוגע לחוק הטרדה מאיימת עד לאותו תאריך, וייתכן שהן גם עולות כדי מעשה בית דין בהקשר זה. מכל מקום, לא מצאתי בסיס להוסיף או לגרוע מההחלטות הנ"ל, להן אני מסכים, בכל הכבוד.

12. השינוי היחיד שחל מאז יום 25.1.17 (המועד בו ניתן צו הדדי ע"י כב' השופטת ארגמן), נוגע לאירועי יום 17.2.17, מכוחם ביקש המבקש את מתן הצו הנוכחי.

ודוקו. טענת המבקש לפיה המשיבה "פרצה" לעסק ביום 17.2.17 בכדי להוציא ממנו חפצים, היא מסוג הטענות שהועלו על ידו בעבר עת ביקש לקבל צו הטרדה מאיימת, והמותבים שדנו בעניין לפניי קבעו, ובצדק, כי מדובר במחלוקת רכושית/קניינית, אשר בנסיבות המקרה דן אינה מתאימה לבירור במסגרת את הליך לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת.

13. טענתו המרכזית של המבקש ביחס לאירועים ביום 17.2.17, היתה שהוא הותקף פיזית ע"י מי שנטען שהוא בן זוגה של המבקשת, בסטירות ובאגרופים.

לאחר ששמעתי את עדות המבקשת והמשיבה, לא שוכנעתי כי המבקש עמד בנטל המוטל עליו להוכיח, במידה הנדרשת, כי אירוע תקיפה שכזה אכן התרחש. המשיבה הכחישה את גרסת המבקש בנדון, וככלל אציין כי היא הותירה רושם חיובי בעת שהעידה בפניי.

נוסף לכך, המבקש לא טען כי המשיבה עצמה תקפה אותו פיזית, וטענותיו לפיהן בן זוגה של המשיבה (אשר הבהירה בדיון כי הפסיק להיות בן זוגה), תקף את המבקש על פי הוראות או הנחיות של המשיבה, נותרו בגדר טענות חסרות בסיס ראייתי של ממש.

14. יחד עם זאת, המשיבה לא חלקה על כך שביום 17.2.17 היא הגיעה לעסק ברחוב המייסדים בלווית אחרים במטרה להוציא משם רכוש, וכי היא עשתה כן גם בהזדמנויות קודמות. המשיבה גם לא הסתירה את כוונתה להגיע שוב בעתיד לבית העסק לצורך הוצאת רכוש נוסף המצוי שם, לדבריה.

לא יכול להיות ספק כי אירועים מסוג אלה גרמו לחיכוך בעל פוטנציאל התלקחות גבוה, אשר יכול

בקלות להתדרדר לאלימות מילולית ואף פיזית.

לא יכולה להיות מחלוקת על כך שמצבים כגון אלה, היכולים כאמור להתדרדר לאלימות פיזית, כלל אינם רצויים, מבחינת שני הצדדים כאחד.

בנסיבות אלה מצאתי שיש מקום לאסור על המשיבה להיכנס לעסק שברחוב המייסדים ככל שמטרת הכניסה היא להוציא מהמקום, בין בעצמה ובין באמצעות מי מטעמה, רכוש, שכן מצב כגון זה עלול בהחלט להוות איום ממשי לשלוות חייו של המבקש או אף לגופו, באותה מידה שהוא יכולים להוות איום דומה גם כלפי המשיבה.

ודוקו. אין בכוונתי להרחיק את המשיבה מבית העסק או לאסור עליה כליל להיכנס לשם, ואולם ייאסר עליה להיכנס למקום ככל שמטרת הכניסה היא להוציא משם חפצים, בין בעצמה ובין באמצעות אחרים, שכן מצב שכזה הוא "נפיץ" במיוחד, ועלול להביא לכדי אלימות מילולית או פיזית.

15. בהקשר אחרון זה אוסיף, כי הטלת איסור כאמור על המבקשת, אף עולה בקנה אחד עם תוצאות ההליך לסעד זמני בו נקטה המשיבה כמפורט לעיל, ואף יש גם כדי למנוע זילות של ההחלטה שניתנה באותו הליך.

כזכור, המשיבה ניסתה, במסגרת הליך אזרחי, לקבל צו מניעה שיקפיא את המצב ביחס לרכוש המצוי בעסק, ובהחלטה שיפוטית מיום 8.2.17 מבוקשה ניתן לה, בכפוף למילוי תנאים. המשיבה לא מילאה את התנאים שנקבעו, ולמחרת החלטה שיפוטית נוספת שקבעה כי הצו פקע, היא הגיע למקום והוציאה רכוש מהעסק, במה שנראה כעקיפה של אותה החלטה, ובהתנהלות שעלולה להפוך את אותה החלטה לפלסטר.

סבורני כי גם בפן זה קיימת הצדקה לאסור על המשיבה להיכנס לבית העסק לצורך הוצאת רכוש ממנו, בעצמה או בליווי אחרים, מצב אשר ממילא כרוכים בסיכון של ממש להיווצרות אלימות מילולית או פיזית.

16. למען הסק ספק יובהר, כי אין לראות בהחלטה זו משום חיווי דעה, קל וחומר שלא קביעת מסמרות, במחלוקות הרכושיות השונות שבין הצדדים, וכל אחד מהם רשאי לנקוט בכל הליך חוקי למימוש זכויות נטענות שלו במישור הרכושי/קנייני.

17. אשר לדירה שברחוב הגאולים, הרי שהמשיבה הסכימה לכך שלא להיכנס אליה, למעט לצורך הוצאת חפציה האישיים, בלוויית שוטר. משכך, והואיל ואיסור על כניסה לדירה האמורה עולה בקנה אחד עם הרחקת הצדדים האחד ממשנהו ובכך הקטנת הפוטנציאל להתלקחות אלימות מילולית או פיזית ביניהם, בכוונתי לתת צו האסור על המשיבה להיכנס לבית ברחוב הגאולים.

18. אשר למשיבה מס' 2, הרי שנכח אי התייצבותה לישיבה ביום 28.2.17 (ללא הסבר המניח את הדעת),

ולנוכח טענות המבקש כלפיה, יינתן נגדה צו בדבר איסור הטרדת המבקש או יצירת קשר עימו.

סוף דבר

19. לאור האמור לעיל אני מורה כדלקמן:

א. נאסר על המשיבה מס' 1 להיכנס לבית העסק שברחוב המייסדים 9 בזיכרון יעקב, ככל שמטרת הכניסה למקום היא הוצאת רכוש כלשהו מבית העסק, בין בעצמה ובין באמצעות אחרים.

ב. נאסר על המשיבה מס' 1 להיכנס לדירת המגורים ברחוב הגאולים מס' 27 בזיכרון יעקב. יחד עם זאת, יתאפשר למשיבה מס' 1 להיכנס לדירה בליווי שוטר, לאחר תיאום מראש עם המבקש באמצעות בא כוחו, וזאת לצורך הוצאת חפצים אישיים. משטרת ישראל מתבקש לסייע למשיבה מס' 1 בביצוע האמור.

ג. נאסר על המשיבה מס' 2 להטריד את המבקש, לבלוש אחריו או להפריע לשלוות חייו, וכן נאסר עליה ליצור עימו קשר, במישרין או בעקיפין.

20. תוקפו של הצו לעיל, כמפורט בסעיף 19, יהיה עד ליום 1.6.17.

21. הצו הארעי שניתן ביום 20.2.17 מבוטל בזאת.

22. למען הסק ספק, הצווים שניתנו במסגרת ה"ט 10314-01-17 ו- ה"ט 24005-01-17 ממשיכים לעמוד בתוקפם, ועל הצדדים לפעול על פיהם.

23. בנסיבות העניין יישא כל צד בהוצאותיו.

המזכירות תעביר החלטה זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.

